Nida heit minno armas abbikaas 2. Julil wõeral maal nink wõeraste sean henge, temma, ke ello eal iks ommatsîde sean olli harrinu ellama, ke omma surmawote pääl ni hallusaste olli ommatsîde pärra ihkanu, kedda meie ennege murrega näggime meist ärrareisiwat. Tohtre tunnistus tähhendap temma surmatõbbe werre-rabbanduses.

Mes weel muud kirjan saisap, se ei puttu meie armsat kerrikooppetajat, nink meie jättame sepärrast omma wäljakirjutamist polikule. Ent ka se weidiga wõip luggeja rahhu jäda, et se sissen kiik om leüda, mes wajja om teda. Meie wõime weel mannupanna, et Gehewe Tarto linan om sündinu **12.** Weebruaril **1796**, säälsamman ka kolin olnu nink henda jummalasõnna oppetaja ammeti päle walmistanu, 5. Septembril **1820** Rõngo kerriko päle oppetajas sanu nink säält Mail **1831** Tarto kerriko päle tulnu. Rõngun wõt temma Urwaste praoski Moritzi tüttart prowwas nink jät tälle kats poiga nink ütte tütre pärra, ke Saksamaal mehhel om. Ent Jummal andko meie kallil sõbral nink hengekarjusel rahholiko hengamist nink ütte õnsat ülestõssemist! Temma olli üts Natanael, üts mees ilma kawwaluseta. Se om tõtteste tõisi!

Marahwa sündinu asju tundjide koggodus Tartun.

Mõnni teie seast, arma luggeja, om omma tõbbitse perrenaise ehk latse pärrast tohtert Tarto kallaturro weren otsnu nink temmalt abbi ehk hääd nõuwo sanu. Jo ta sis ka tohtre kirjutuse kambren neid wannu raudrõiwid, raudkübbarid, mõeku nink muid raud-, ehk wask-, ehk hõbbe-asju om nännu, mes

sääl kiik kappide sees nink laudide pääl kõrda möda olliwa wäljapantu nink säetu, nink mõttel mast essi henne man: mestarbis sedda wanna tühja krami weel hoijetas, mes parremb olles seppale ehk kuldseppale ärramüwwa nink se eest ütte ehk tõist tarwilist asja osta, mes tullulikumb olles nink wähhembat rumi ärrawõttas. Jo ta näggi säälsamman ka mitto rijolid täüs ramatuid, suri nink wäikeisi, paksu nink õhhukeisi, Makele nink Saksakele, Lättikele nink Wennekele, ka mitmad Laddinakele ramatuid, mes ennambest wannast sündinu asjust meie maal juttustawa nink teedmist andwa, kuis siin wannal ajjal ellokõrd olnu nink muud nisuggust, nink mõtlep, et särane teedmine nink tundmine middake ei massa. Ent kes seddawisi mõtlep, ei tija mitte, et sündinu asju teedmine üts tõttelik juhhataja om se mannu, ke kiik tijap nink tunnep, mes om olnu ilma algmisest, mes om nink mes saap ollema taiwan nink ma pääl iggawes, ei mõtle ka se päle, et meie kauis Õnnisteggija, ke meile eenkirja om jätnu, et meie temma jälgi pärra peame kääma, kiik teedse, mes eale olli sündinu Adamist sani ammak temma ajjani selle rahwa sean, kelle suggust lihha polest temma essi olli. Kes sis sedda tahhas laita, et meie ma sissen säratsid om, ke wannast ramatuist nink mälletuse asjust püüdwa teda sada, kuis Jummal meie ma rahwast algmisest om saatnu nink juhhatanu seni päiwani ehk se saisuseni, kos meie ma rahwas parhilla saisap nihäste ilmlikun kui waimolikun saisusen? Ent se mõtte, meie marahwa endist ellokõrda nink temma wanna nink wastset kelemurret õige põhjast tutta nink kigega täwweste tutwas sada, mes eale meie essamaad nink meie marahwast puttup, tulli äkkitselt ni kui wälk taiwast mitma oppatuide meeste sõamete, kea **1838.** ajjastajal siin Tartun koon olliwa nink koggemata säratsist asjust jutto aijewa, nink seddamaid olli ka nõuw wõetu, särast koggodust